

skolen. der sendte mig et saa interesseret lille Nik, saa jeg nogenlunde lettet forlod Kvindeforeningen og Præstegaarden.

Paa et senere Besøg i Byen hørte jeg, at Doktors Fru ved sit naturlige Væsen og elskværdige Humør havde vundet mange Venner, især blandt „tarvelige Folk“. at Byfogdens Kone bestandig bevarede sin Fornemhed over for hende, og endelig, at Doktors efter nogle Aars Forløb forlod Byen ikke uden Erkendtlighed for den rige Lejlighed, der var givet dem til paa nært Hoid at gøre Bekendtskab med Spidsborgerligheden og den forlorne Dyd, der vogter andre og glemmer sine egne.

Fritz v. d. Fromm.

Kvindelig Fremskridtsforening

i England, som er stiftet i 1890, har til Motto:

„Aldrig vil Freden og Menneskenaturen mødes, forend fri og jævnbyrdige Mænd og Kvinder byde den huslige Fred velkommen; og forend denne Magt kan tage sit hellige og rolige Sæde i det menneskelige Hjerte, maa Slaveriet knækkes.“

Shelley.

Dens Formaal er:

- 1) At støtte hvilket som helst Forslag til Gunst for Kvindens politiske Stemmeret.

Foreningen vil kun arbejde for de Kandidater, der love at træde i Skranken for Kvindens Stemmeret.

- 2) At udrydde den retslige Ulighed imellem Mand og Kvinde, samt Klassefordomme; og at fremelske venskabelige Følelser blandt Kvinderne i de forskellige Lande.

Foreningens Formand er Miss Grenfell, 12 John Street Bedford Row. W. C. London.

Blandt dens Æresmedlemmer findes mange bekendte Navne, deriblandt Henrik Ibsen, Lina Morgenstern, Cady Stanton og Fredrik Bajer.

Ny Fredsliteratur.

Med den forøgede Interesse for Fredssagen vokser ogsaa Efterspørgselen efter Læsning, der yderligere kan oplyse de forskellige Sider af Fredssagen.

Dansk Fredsforening har derfor nu allerede udsendt sit 4de og 5te Smaaskrift. Nr. 5 er Bjørnsøns Fredsatorium, som tidligere er anmeldt og omtalt her i Bladet, men som ikke før har været af faa som et enkelt Hæfte. Digteren har givet Tilladelse hertil samt til, at hele Indtægten ved Salget tilfalder „Fredsbureauet“ i Bern. Det er udkommet i Kommission hos Boghandler Jul. Gjellerup og sælges for 25 Øre. Det mægtige Digt vinder ved atter og atter at læses, og griber Sindet ikke alene ved sin Storhed, men ogsaa ved sin gripende Skønhed af en Moders Følelser, da det nemlig er igennem „Mødre“, Digteren viser Fredssagens Berettigelse. Enhver bør eje dette dejlige Digt; det kan overbevise selv Fredssagens værste Modstandere.

Dansk Fredsforenings Skrift Nr. 4 er et værdifuldt lille Skrift af historisk Betydning. Det kaldes „Gladstone som Fredsven“ af Overretssagfører Niels Petersen. „The grand

old man“, som Englænderne kalder Gladstone, vedbliver at være ung; hans Liv har været og er saa rigt, at hans Tanker og hans Livsbegivenheder er som rige Kilder, hvoraf der bestandig kan øses til almen Interesse.

Gladstones Sympati for Fredssagen har været velkendt for Fredsvenner i Evropa, men at Ministeren ogsaa har taget aktiv Del i Arbejdet ved Alabamakonflikten og derved givet en praktisk Prøve paa sit fredsvenlige Sindelag er maaské mindre kendt for dem, der ikke til Stadighed følger den udenrigske Politik. Forfatteren drister sig endogsaa til at sige, at Gladstone er den Personlighed, der har gjort Fredssagen de største Tjenester og været dens mest indflydelsesrige praktiske Banebryder, skønt den direkte positive Virksomhed for denne først viser sig paa et senere Stadium i Gladstones Liv. Hans levende Sympati for de svage og undertrykte viser hans Stilling til den neapolitanske Regerings Tyranni 1850—51. Folket, som af Navn havde en fri Forfatning, blev paa det grusomste undertrykt, Landets mest fortjente Mænd länkedes sammen med de værste Forbrydere og kastedes i de uhyggeligste Fangehuller, hvor de ofte omkom af Sult og Nød. Gladstone, som var i Italien den Gang, offentliggjorde disse Rædsler og vandt hele Europas Sympati for det forurettede Folk.

Efter at Borgerkrigen i Amerika var endt, syntes en Krig at være uundgaaelig mellem England og Amerika, da Gladstone i 1868 blev Minister. Forfatteren siger: havde Gladstone været en Mand for hvem det først og fremmest gjaldt om at bevare sin Popularitet, havde han ikke arbejdet for Freden; ti der gik den Gang en høj militaristisk Bølgegang i England. Imidlertid blev virkelig en Voldgiftsdomstol nedsat, og Alabamasagen naaede en fredelig Løsning, som væsenlig maa tillægges Gladstones faste Holdning i Sagen. Bogen koster kun 35 Øre.

Et tredje Fredsskrift maa vi endnu omtale. Det er „Folkenes Ret til Fred“ af Charles Secrétan, oversat af Frederik Bajer, „Bibliothek for de tusind Hjem“.

Bogen er kun et Kapitel af et større Værk, som udkom i 1890 i Anledning af Hundredeaarsfesten. Man ønskede nemlig den Gang lige som en ny og gennemset Udgave af den navnkundige „Menneske- og Borgerrettighedernes Erklæring“ af 26de August 1789. Hvor højt disse menneskeretlige Fordringer end stod den Gang, saa er Menneskehedens Fremgang i Retsbevidsthed dog gaaet yderligere frem i dette sidste Aarhundrede.

Af Indledningen fremsætter vi følgende:

„Fædrelandskærlighed er en mere eller mindre tvetydig Dyd. Naturen og Historien har frembragt Nationerne, hvis Forskelligheder, dersom de bringes i Samklang (harmoniserer sig), udgør Jordlivets Rigdom og Skønhed. De indbyrdes Modsætninger mildnes; de kunde ikke udslettes uden til Skade for Menneskeheden. Men deres Modstrid foraarsager den et uberegneligt Tab. Fædrelandskærligheden er al Ære værd, saa længe den er den naturlige Form for Kærlighed til Menneskeheden. Men naar den nationale Tradition paatvinger os sine Domme og forstener vore Karakterer, lider Frihedsaanden derunder, de personlige Ejendommeligheder afstumpes, og Menneskeheden bliver saaledes

fattigere. Naar Fædrelandskærligheden opblærer sig til Hovmod, bliver den liden og latterlig.“

Bogen er helt igennem filosofisk uden at være tør, indholdsrig uden at bruge mange Ord. Dens Indhold kan maaské bedst betegnes ved „Retten er Freden“, „Krigen er Rettens Fornægtelse“.

Fra Sibirien.

5te Hefte af „Sibirien“ er udkommet paa Alb. Cammermeyers Forlag, og indeholder en udførlig Skildring af et „Etappefængsel“ i en af de større sibiriske Byer (Ternsk) samt en Række fortrinlige Billeder fra Altajhjergene, deres Passer og Dale, supplerede med en Del Interiører fra Fangelivet i Sibirien.

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af Paul von Siczepanski.

Marysia for ikke en Gang sammen, da en menneskelig Skikkelse langsomt rejste sig fra et af Træerne, der stod langs Markvejen, og til hvis Stamme den havde lænet sig. I det klare Maaneskin kunde hun straks se, hvem det var — det var Bentosz, Staldkarlen, der galdt for en af de stateligste og ustyrligste Knøse paa Baranyce. Hun vidste, at han havde et godt Øje til hende, og hun tøvede ikke et Øjeblik med at gaa forbi ham, og da hun ligegyldigt strejfede ham med de mørke Øjne og rettede sit blege Ansigt med de sammentrukne Øjenbryn imod ham, saa det næsten ud, som om han var bange for at tiltale hende. Han blev dog ved at gaa ved Siden af hende, og Lyden af Begges Skridt klang uhyggelig paa den ujævne Vej.

Hvor har du været saa sent, Marysia?“ spurgte Knøsen endelig.

„Hvad angaar det dig,“ svarede hun ham i en kort Tone, „naar du har listet dig efter mig, saa véd du jo, hvor jeg har været, og behøver ikke at spørge.“

„Jeg har ikke listet mig efter dig,“ sagde han undskyldende, „jeg har ventet paa dig ved Parklaagen.“

„Hvorfor?“ spurgte hun kort.

„Jeg vilde sige dig, at jeg har et Silketørklæde og en Koralsnor i min Kiste, og at jeg vil bringe dig begge Dele, dersom du i Morgen vil danse Mazurkaen med mig.“

„Jeg behøver ingen Pynt, og jeg danser ikke i Morgen, hverken med dig eller med nogen anden,“ svarede hun bittert.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paategnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.